

П. Г. УДХАУС
ПРЕКРАСНИ ВРЕМЕНА В
БРАМЛИ

Част 0 от „Клуба на Търтеите“

Превод от английски: Веселина Тихолова, 1997

chitanka.info

В Клуба на Търтеите беше свикано общо събрание да определи мястото за ежегодния клубен турнир по голф и групировката, която подкрепяше Брамли-на-морето, тъкмо започна да взима превес, когато Фреди Уиджън поиска думата. В една реч — страстна и красноречива — той предупреди слушателите да не припарват на по-малко от петдесет мили от това отвратително място. И толкова ярка беше картината, която нарисува за Брамли-на-морето като за територия, където действа законът на джунглата и всичко може да се случи на човек, че избирателите се огънаха като тръстика на вятъра и почти единодушно бе прието противниковото предложение за Кудън Бийч.

Разпалената Фреди-Уиджънова реч предизвика коментари на бара.

— Фреди не харесва Брамли — рече един проницателен Образ, който беше размишлявал по въпроса в разстояние на половин час с помощта на чаша джин.

— Може би — подхвърли един Акъллия, — защото е ходил там на училище, когато е бил малък.

Мозъка, който се беше присъединил към групата, поклати глава.

— Не, не е за това. Горкият Фреди, наскоро е имал доста неприятно преживяване в Брамли, което приключило с раздяла с любимото момиче.

— Какво, пак ли?

— Да. Странна е съдбата на Фреди — рече умислен Мозъка, отпивайки на ситни глътки от мартинито си. — Винаги стартира добре, но после все нещо оплита. С единия крак е в клуба „Велик сваляч“, с другия — в „Отритнат и изоставен“.

— Коя от тайфата този път му е била дузпата — запита един заинтригуван Симпатяга.

— Мейвис Пийсмарч. Щерката на граф Бодзъм.

— Но, по дяволите — запротестира Симпатягата, — не може да бъде. Та нали тя вече го чупи преди цели сто години. Ти сам си ни разказвал. Оня случай в Ню Йорк, когато се забъркал с мацето в розовия халат на сини папагалчета по края.

Мозъка кимна.

— Съвсем вярно. Както казваш, тогава му бяха отрязани квитанциите. Но Фреди е доста надарен в обясненията, ако му се даде време да скалпи добре историята. Така че, като се върнаха в Англия,

изглежда, някак са се помирили. Тя го приела отново — на изпитателен срок, така да се каже. Идеята била, ако се прояви като сериозен и улегнал мъж, ще има сватбени камбанки. Ако не, духа супата.

— Та такава било положението, когато разбрал от тази Пийсмарч, че тя и баща ѝ смятат да се установят за летните месеци в хотел „Манифик“ в Брамли-на-морето.

Първата реакция на Фреди, естествено, била (рече Мозька) да си уреди посещение там и той посветил цялата си интелектуална мощ в опити да измъдри как да стане това. Хич не му се пръскали грешни пари по хотели, а от друга страна, гордата му натура отхвърляла вонливите пансиони, така че нещата вървели към задънена улица до момента, когато разбрал, че Бинго Литъл и мисис Бинго са наели вила в Брамли, за да може бебето на Бинго да получи полагаемия му се дял озон. В Брамли, както едва ли сте пропуснали да забележите по плакатите, въздухът е толкова укрепителен, че ако сте родител, трябва да мислите за тия неща. Укрепвате си бебето и всичко ще ви е на шест.

Да си изпроси покана било за Фреди фасулска работа и след няколко дни пристигнал с куфар и автомобил, разтоварил първия, паркирал втория, целунал бебето и се настанил.

Много хора биха се възпротивили на присъствието под техния покрив на един такъв любител на чашката, но Фреди винаги е умеел да намира път към сърцата, така че той и отрочето си паснали от самото начало като двойка моряци в отпуската. Станало му навик да взима със себе си дребосъйка на плажа и да го пази, докато той се плеска с кофичката и лопатката. И така, един слънчев ден, докато играел ролята на отговорник по увеселенията, се задала една добре охранена девойка със златиста коса, която се спряла да погледа синчето на Бинго с любезна усмивка.

— Пясъчен замък ли прави момченцето? — запитала тя.

— Ами да и не — отвърнал вежливо Фреди. — То така си мисли, но ако питате мен, едва ли ще се получи някакво архитектурно чудо.

— Няма значение, нали е щастливо.

— О, и още как.

— Хубав ден.

— Прекрасен.

— Можеш ли да ми кажеш колко е часът?

— Точно единадесет.

— Уха! Трябва да побързам, иначе ще закъснея. Имам среща с един мой приятел на кея.

И това било всичко. Искам да кажа, само един от ония случайни разговори, които са толкова обичайни на плажа и не съдържат и едничка дума, която да извика розови петна върху две скромни бузи. Подчертавам го, защото точно тази пухкавелка щяла да се намеси в живота на Фреди и искам още сега да изясня, че от началото до края той бил чист като девича сълза. Сър Галахад ряпа да яде.

Два-три дена след тази история една пощенска картичка, препратена от лондонския му адрес, го информирала, че Мейвис и баща ѝ вече са в „Манифик“. Метнал се Фреди на двуместния си автомобил и полетял към хотела с разхлопано сърце. Имал намерение да вземе любимата на кратка разходка и после да я омае на чаша чай в някое крайбрежно заведение.

Този план обаче дал нулев резултат поради факта, че нея я нямало. Старият Бодзъм го посрещнал в апартамента и му казал, че е отишла да заведе малкия си брат Уилфред обратно в училището му.

— Той беше тук за обяд — рекъл графът.

— О, не думай? — ухилил се Фреди. — Ритник за храносмилането, а? — и се засмял от сърце на шегата си. Но като видял, че не била посрещната твърде радушно, тутакси изтрил предразполагащата усмивка на муцуната си. Спомнил си, че у петия граф Бодзъм винаги е имало нещо официално. Суров тип, познат сред приятелите си като Бича на Източните графства. — Той ходи тука на училище, така ли?

— Да, в „Свети Асаф“. Едно достойно учебно заведение, ръководено от добър мой приятел, преподобния Обри Ъпджон.

— Мили Боже! — възкликнал Фреди, като разбрал колко малък е светът. — И аз съм учил там.

— Наистина ли?

— Абсолютно. Изтърпях в него тригодишна присъда, преди да ида в Итън. А сега ще тръгвам. Целунете Мейвис от мен, нали, и ѝ кажете, че ще бъда тука росен-росен рано сутринта.

Той си тръгнал, скочил пак в колата и около половин час обикалял из Брамли напосоки. Когато минавал през едно място, наречено „Морски полумесец“ заради скупчените в полукръг пансиони, някакво раздвижване привлякло вниманието му.

По пътя към него приближавала добре охранена девойка със златиста коса. Не мисля, че изобщо я е забелязал — или, ако го е сторил, то е било само за миг, колкото да си каже: „Я, русата дебелана от плажа.“ В този миг обаче тя му се набила в очите, впускайки се в лудешки галоп, като в същото време цепела въздуха с рев, подобно лъвица, преследваща болна антилопа. Същевременно Фреди забелязал как от една странична уличка изхвъркнал възрастен господин с бакенбарди и с вид на морски капитан в оставка, или на зарзаватчия на едро, или Бог знае на какво.

Тази сцена го озадачила. Винаги е знаел, че в Брамли въздухът е укрепителен, но не и чак толкова. И тъкмо спрял, за да може да види по-добре какво става, когато пълната блондинка, усилвайки рязко скоростта, стигнала колата и се метнала в нея.

— Бързо!

— Бързо? — Фреди се слисал. — В какъв смисъл бързо? — попитал и се канел да се задълбочи още по въпроса, когато типът с бакенбардите притичал, сбарал момичето и го измъкнал от колата като морков от рожка леха.

Момичето докопало Фреди, Фреди докопал кормилото, а бакенбардестият не пуцал докопаното от него момиче, така че човешката верига просъществувала в този си вид известно време. Тогава се чул звук от съдрано и Фреди и момичето се разделили.

Бакенбардестият екземпляр го гледал унищожително.

— Ако не бяхме на публично място — изръмжал той, — щях здравата да ви нашибам с камшика си. Особено ако имах камшик.

И той повлякъл дебеланката нанякъде, оставяйки Фреди, както можеш да си представиш, доста озадачен и недоумяващ какво точно е значело всичко това.

След приключилото счепкване Фреди установил, че се намира наполовина извън колата, и довършил започнатото, като слязъл от возилото. Опасявал се, че дъртакът с бакенбардите може да е олющил боята му. Но, слава Богу, всичко било наред и той тъкмо се облегал на

предницата с една цигара за успокоение, когато чул Мейвис Пийсмарч зад гърба си.

— Фредерик!

Фреди ми каза, че като чул любимия глас, подскочил метър и половина нагоре, но мисля, че преувеличава. Около метър и тридесет и пет, да, така може. Както и да е, подскочил достатъчно високо, за да могат онези, които зяпали по прозорците на „Морски полумесец“, да изпаднат в заблуждението, че е някакъв танцьор, отработващ нов пирует.

— О, здрасти, скъпа моя!

Опитвал се да говори весело и жизнерадостно, но му било ясно, че е твърде далеч от истината. Като се вгледал в лицето на Мейвис Пийсмарч, забелязал някаква строгост, която не му се понравила. Очите ѝ били сурови и студени, а устните ѝ здраво стиснати. От баща си била наследила оная пуританска аскетичност, която карала хората от графството да бягат от стария като от чума. Същият този дух сега се изливал щедро от всяка нейна пора.

— Значи ето къде си била! — изчуруликал Фреди, като все още се напъвал да звучи безгрижно.

— Да.

— И аз съм тука.

— Виждам.

— Отседнал съм при един приятел. Мислех си, че като дойда, ще те изненадам.

— Изненада ме — и тя издала пръхтящ звук като североизточния вятър, порещ платната на заседнал кораб. — Фредерик, какво означаваше всичко това?

— Ъ?

— Онова момиче?

— А, онова момиче? Да, знам какво имаш предвид. Говориш за онова момиче. Странна работа, нали?

— Да, много странна.

— Скочи в колата ми, видя ли я?

— Да, видях я. Приятелка ли ти е?

— Не, не. Непозната. Абсолютно неизвестна.

— О? — и Мейвис издала ново пръхтене, което отекнало по цялата улицата. — А кой беше възрастният господин?

— Де да знам. И той неизвестен. Даже още по-непознат.

— Каза, че искал да те нашиба с камшика си.

— Да, и аз чух това. Твърде далеч отиде.

— И защо искаше да те нашиба с камшика си?

— Е, тука вече ме хвана. Мисловните процеси на тоя тип са затворена книга за мене.

— Останах с впечатлението, че не му се нрави да си играеш с дъщеря му.

— Но аз не съм си играл с никаква дъщеря. Всъщност, откак съм тук, нямах много свободно време.

— О?

— Най-приемливият отговор на загадката е, че сме се сблъскали с някоя от ония шпионски истории. Да, това обяснява всичко. Гледай как виждам аз нещата. Момичето е международна шпионка. С триста зора, прелъстявайки де когото падне, се докопва до плановете на укрепленията и ги носи на съучастника си, когато се появява бакенбардестият човек от Тайните служби. Нали разбираш, бакенбардите са за маскировка. И той погрешно решава, че аз съм съучастникът.

— О?

— Как е брат ти Уилфред? — решил Фреди да смени темата.

— Ще ме закараш ли, ако обичаш, до хотела ми? — Мейвис я сменила на свой ред.

— О, да. Добре. Разбира се.

Нея нощ Фреди не можал да мигне. Имало нещо във вида на обожаемата девойка, когато я оставил пред хотела, което го карало да се замисли дали онова негово обяснение е минало по мед и масло, както тайно се надявал. Предложил й да влезе, за да си побъбрят, но тя рекла: „Не, моля, имам главоболие.“ Направил й четка колко добре изглежда, а тя вдигнала вежди: „О?“ И когато я попитал дали обича малкия си Фреди, тя изобщо не го удостоила с членоразделен отговор.

Всичко това според Фреди заприличало на онова положение, технически познато като сдърпване между гаджета, при това доста солидно, и както се въртял под завивката, той размишлявал върху начините за помирение.

Това, от което имало нужда, решил той, е някакъв жест — някакво забележително действие от негова страна, което да докаже, че

сърцето му тупти само за нея.

Но какъв да е този забележителен жест?

Прехвърлил наум идеята да спаси Мейвис от удавяне, но бързо я отхвърлил, като си спомнил, че в редките случаи, когато тя реши да се накваси в солената вода, го прави най-много до кръста.

Помислил си, че може да спаси стария Бодзъм от пожар. Но как да осигури горяща сграда? Не може току-така да драсне клечката на хотел „Манифик“ само за да влезе в пламъците.

Като изброявал наум членовете на семейството, стигнал до малкия Уилфред и веднага получил шеметно вдъхновение. Да, чрез Уилфред той ще си проправи отново път към сърцето на Мейвис. И това може да стане, решил той, като отиде в „Свети Асаф“ и помоли преподобния Обри Ъпджон да даде на цялото училище свободен следобед. Това добро дело веднага ще стопи леда.

Можел да си представи картинката. Уилфред идва весел и доволен един следобед за чая. „Хей! — възкликва Мейвис. — Какво, за Бога, правиш тука? Да не си избягал от училище?“ „Не — отвърща Уилфред, — училището избяга от мен. С други думи, благодарение на Фреди Уиджън, най-доблестния сред доблестните, ни дадох свободен следобед.“ „Е, това се казва мъж! — ще възкликне Мейвис. — Да е жив и здрав Фреди Уиджън! Дали пък не съм била несправедлива към бедничкия?“

Тук Фреди потънал в сън.

Често, когато стигнеш до някакво решение нощем, след като преспиш, установяваш, че нещо му куца. В случая на Фреди обаче не било така. Утрото го сварило все още решен да изпълни замисленото добро дело. Друг е въпросът дали това му се нравело и ако ви кажа да, значи ще ви заблудя. Няма да е твърде силно, ако спомена, че потрепервал само при мисълта. Години са минали от детските му дни, но споменът за преподобния Обри Ъпджон е все още свеж в паметта му. Като тип, роден или за надзирател на чернокожи роби, или за предводител на морски пирати (впрочем неговите дисциплинарни методи се родеели с тия две благородни професии), той бил оставил дълбоки отпечатъци в крехкото съзнание на Фреди и идеята да влезе

при него и да извършка свободен следобед за учениците направо карала кръвта му да се смръзва.

Но две неща му давали сили: а) голямата му любов и б) внезапно му хрумване, че може да спечели точки, като вземе на заем бебето на Бинго и го отведе със себе си.

Учителите, мислел си Фреди, винаги гледат да се подсигурят за бъдещето. За тях днешното бебе е утрешен питомец. Стратегическата му позиция ще се укрепи неимоверно, ако му тикне бебето на Бинго под носа и рече: „Ъпджон, мога да те уредя с малко нови мющерии. Влиянието ми върху родителското тяло е невероятно. Дръж се с мен както трябва и хлапето ти е в кърпа вързано.“ Доста добре звучало.

И така, като изчакал Бинго и мисис Бинго само да обърнат гръб, той грабнал като орел бебока и тръгнал. След малко вече звънял на входната врата на „Свети Асаф“ с бебе на ръце, загърнато с лека дреха. Прислужничката го въвела в кабинета и го оставила да се наслади на детайлите от запечатилата се в съзнанието му стая, която не бил виждал от години.

Така се случило, че Фреди дошъл в момент, когато преподобният Обри имал час по библейска история с по-горен клас, а когато един учител се захване с по-горен клас, не може на секундата да прибере мечата в ножницата. Затова се проточило едно чакане, а докато минутите се търкаляли, Фреди започнал да чувства, че атмосферата в кабинета му действа потискащо.

Нали разбирате, при последното му пребиваване в тази стая ситуацията била твърде смущаваща. Той самият бил в наведен стоеж със смъкнати гащи, докато преподобният Обри Ъпджон стърчал зад гърба му и измервал с присвито око разстоянието, подготвяйки се да приведе бамбуковия си бастун в действие върху седалищните му части. Подобни спомени винаги навяват тъга.

Зад френския прозорец слънцето светело ярко и Фреди решил, че това, от което има нужда, за да разпръсне налегналото го униние, е една разходка из градината, придружена с ароматна цигара. И така, излязъл да се пошляе, стигнал края на двора и тъкмо се заяпал нехайно в оградата, когато забелязал, че отвъд нея става някакво раздвижване.

Там имало малка градинка, а зад нея къща. А пък на горния прозорец на къщата — момиче. То размахвало ръце към него.

Не е лесно да предадеш точно какво искаш, като махаш с ръце от около тридесет и пет метра, и, съвсем естествено, Фреди пропуснал голяма част от същността на нещата. Всъщност това, което момичето се опитвало да му каже, е, че наскоро е срещнало на кея мъж на име Джордж Пъркинс, служител в една лондонска фирма букмейкъри и действащ под търговското прозвище Джо Спрокет; че взаимната обич към увертюрата на „Зампа“ ги е привлякла един към друг; че лудо се е влюбила в него; че нежните ѝ чувства са напълно споделени; че баща ѝ, като член на една религиозна секта, която не одобрява букмейкърите, е отказал да благослови връзката и даже да бъде представен на гореспоменатия Пъркинс; че той, баща ѝ, е хванал бележка от влюбения, в която ѝ урежда среща в пансиона на последния („Морски полумесец“ 10) и бърза венчавка в местното гражданско; и накрая, че той — все още ставало дума за баща ѝ — сега я е заключил в стаята ѝ, докато, по неговите думи, не се освести. И това, което тя искала от Фреди, е да я пусне да излезе. Защото милият Джордж чака пред „Морски полумесец“ 10 с разрешителното за брак и ако тя успее да изприпка при него, ще могат да уредят нещата както трябва.

Фреди, както казах, не разбрал голяма част от тази история, но схванал достатъчно, за да разбере, че една дама е в беда. Рицарското му сърце се трогнало. Не предполагал, че такива неща се случват извън романите, а дори и там смятал, че са ограничени само до непристъпните крепости. А постройката пред него съвсем не била непристъпна крепост. Ставало дума за двуетажна привлекателна вила с аспиден покрив, разположена посред парк, ширнал се върху четвърт акър. Имала вид на място, притежание на някой морски капитан в оставка или пък на зарзаватчия на едро.

Изпълнен с рицарски дух, защото Фреди винаги си е бил изпълнена с рицарски дух лесна плячка за дами в беда, той скочил през оградата със светнали очи. И едва когато застанал под прозореца, познал в девойката, която му се блещела през стъклото като рядка риба в аквариум, старата си познайница, русата дебелана.

Гледката охладила ентузиазма му. Фреди е доста суеверен и вече започвал да мисли, че това място му носи лош късмет. Спомнил си, че веднъж една циганка го предупредила да се пази от руса жена, и за момент едва не обърнал гръб на цялата тази неприятна история. Старият рицарски дух обаче не отстъпвал и накрая Фреди решил да

довърши започнатото. Като разбрал от едно бързо потрепване на веждите ѝ, че ключът е окачен отвън на вратата, той скочил самоотвержено през прозореца на дневната, изтичал по стълбите и направил каквото трябва. Секунда по-късно тя изхвърчала като коркова тапа и се изстреляла надолу по стълбите. Профучала през дневната, профучала през прозореца, а той профучал след нея. И първото нещо, което видял, като прекрачвал перваза, бил галопът ѝ през градината, а на педя зад нея бакенбардестия тип, който я измъкнал от колата му в „Морски полумесец“. Сега държал в ръка тризъба вила и замахвал с дръжката, като при всеки втори замах улучвал целта.

Това изненадало много Фреди, защото съвсем ясно бил разбрал от начина, по който момичето врътнало пръсти, че баща ѝ е в крокет-клуба. За секунда той се спрял, без да знае какво да стори.

И решил да се оттегли. Нито един рицар не би гледал спокойно как задните части на някоя дама здравата се отупват от праха посредством дръжката на вила, но, от друга страна, това му се сторило чист вътрешносемеен диспут, който може да се разреши само между дъщеря и баща. И така, Фреди започнал полека-лека да се изсулва, когато бакенбардестият екземпляр го съзрял и се втурнал към него, надавайки стария боен зарзаватчийски рев. Естествено, човек може да предположи какво му е било на ума. Той си мислел, че Фреди е Джордж Пъркинс, влюбеният букмейкър, и имал намерение да го види изкормен. Твърде разтревожен, Фреди установил, че преследвачът сега държи вилата със зъбите напред.

Каква точно щяла да бъде кървавата жътва, ако съдбата не се намесила да му попречи, никой не може да каже. Но за щастие той се препънал в една саксия, докато все още бил на повече от една вила разстояние, и забил нос право напред. И преди да свари да се изправи, Фреди успял да сграбчи момичето, да го прехвърли през оградата, сам да скочи след него и да го повлече през двора на „Свети Асаф“ към колата си, която оставил пред входната врата.

Всичко станало толкова скоростно и дебеланката била толкова умълчана, че даже когато колата вече летяла, не обелвали дума. Тя успяла само да изрече умолително адреса на „Морски полумесец“ 10, отпуснала се задъхана назад и все още дишала тежко, когато приключили пътешествието. Фреди я свалил и отново подкарал. И

тогава изведнъж усетил, че нещо е загубил. Нещо, което трябвало да бъде у него, липсвало.

Замислил се.

Табакерата му?

Не, тя си била на мястото.

Шапката му?

Не, и тя си била на мястото.

Джобните му пари?

И тогава си спомнил. Бебето на Бинго. Бил го оставил да дъвче една гумичка за триене в кабинета на преподавания Обри Ъпджон.

Е, като се има предвид, че нервите му били изопнати докрай от последните събития, един разговор със стария наставник не го изпълвал с ентузиазъм, но Фреди е доста трезвомислещ образ и бил наясно, че не може да сее бебето наоколо и да не си ги прибира. И така, върнал се в „Свети Асаф“ и изтичал до прозореца на кабинета. И там, вътре, видял преподавания Обри да крачи из стаята с вид, който и най-тъпият и безмозъчен наблюдател би определил като буреносен.

Трябва да се признае, че на практика последното нещо, което един учител ерген очаква да види в своята светая светих, е някакво необяснимо бебе, дошло явно за продължителна визита, и преподавания Обри, влизайки в кабинета малко след като Фреди го напуснал и установявайки съдържанието му, за малко щял да получи удар. Ситуацията искрено го разтревожила.

И тъкмо щял да започне поредната обиколка на стаята, когато му бил поднесен втори удар. Надявал се, че ще остане сам, за да може да обмисли нещата от всеки ъгъл, а там, на прозореца цъфнал някакъв младеж. И по всичко изглеждало, че тоя младеж му се хили подигравателно. Въсщност това било предразполагаща усмивка, естествено, но не може да се очаква от човек в душевното състояние на преподавания да прозре това.

— О, здравейте — рекъл Фреди. — Помните ме, нали?

— Не, не те помня — ревнол преподавания Обри. — Махай се.

Фреди прибавил към предразполагащата усмивка още някой и друг сантиметър.

— Бивш ученик. На име Уиджън.

Преподабният Обри прокарал изтощено ръка по челото си. Човек може да му влезе в положението. Първо оня зашеметяващ удар с бебето, а като за капак в живота му се връща едно лице, което се надявал да не види никога повече.

— Да — изхриптял той глухо. — Да, помня те, Уиджън.

— Ф. Ф.

— Да, Ф., както казваш, Ф. Какво искаш?

— Дойдох да си взема бебето — ухилил се Фреди с вид на гузен водопроводчик.

Преподабният Обри подскочил.

— Това бебе твое ли е?

— Ами технически не. Само съм го взел на заем. Преди известно време моят приятел Бинго Литъл се ожени за Роузи М. Банкс, известната писателка. Това е резултатът, така да се каже.

В душата на преподабния Обри, изглежда, се борели силни чувства.

— Значи ти си оставил това бебе в кабинета ми?

— Да. Нали разбирате...

— Ха! — избухнал преподабният Обри и гласът му се отприщил като планински водопад.

Фреди сподели, че малко неща в живота са го впечатлявали така, както последвалата реч. Не че я харесал, но тя изтръгнала от него мрачно възхищение. Ето как може, каза ми той, един човек, възпрепятстван като Божи служител да използва речника, даден на всеки мирянин, само с едната сила на характера да достигне такава триумфална висота в реториката. Без да каже и дума, която би прозвучала неуместно и в най-пуританската уста, преподабният Обри Ъпджон успял да създаде у Фреди впечатлението, че се нарежда далеч зад най-върлия разбойник, най-мръсния хулиган и най-гнусения гамен. И след всяка произнесена от него дума ставало все по-трудно да се обърне разговорът по посока на свободните следобеди.

Дълго преди преподабният да стигне до „третото“, Фреди вече се чувствал като сдъвкан от млекодайна крава и когато накрая му било разрешено да се оттегли, решил, че му се е паднал голям късмет. Защото в един момент имало опасност да му бъде наредено отново да заеме оня приведен стоеж. А личността на преподабния била толкова магнетична, че като нищо можело да го направи.

С разтреперани дрехи той подкарал колата към Бингови и първото нещо, което видял на пристигане, бил Бинго, застанал на стълбите и потънал в печал.

— Фреди — изквичал той, — виждал ли си Алджърнън?

На Фреди му била истинска каша в главата.

— Не. Не мисля, че съм го срещал. Алджърнън кой? Твой приятел? Някой симпатяга, а?

Бинго подскочил като ужилен.

— Бебето ми, магаре такава.

— О, малкото сладурче? Да, при мене е.

— Триста тридесет и три дявола! — викнал Бинго. — Къде, по дяволите, си го мъкнал? Знаеш ли, че го търсим цяла сутрин?

— За нещо специално ли ви трябваше?

— Тъкмо щях да се обаждам в полицията, за да почнат издирване с мрежи в морето.

Фреди разбрал, че тук се налага да се извини.

— Съжалявам. И все пак добрият край оправя всичко. Ето го и него. О, не, няма го — добавил той след кратка инспекция в колата. — Да му се не види и късметът, изглежда, пак съм го забравил.

— Забравил си го?

— Ами при цялата оная тирада просто ми е излязъл от ума. Но мога да ти дам адреса. Преподобният Обри Ъпджон, „Свети Асаф“, Мейфкинг роуд, Брамли-на-морето. Всичко, което трябва да направиш, е най-спокойно да идеш да си го прибереш. А какво ще кажеш, готов ли е обядът?

— Обядът? — Бинго се изсмял злобно и мрачно. Така поне се сторило на Фреди. Прозвучало му като спукана гума. — Да ти преседне дано! Готвачката получи истеричен припадък, момичето от кухнята получи истеричен припадък, едната прислужница също получи истеричен припадък, а и втората не остана по-назад. Роузи стана истерична още в единадесет и половина и сега е в леглото с лед на челото и пяна на уста. Когато разбере всичко, не бих искал да съм на твое място даже и за милион лири. За два милиона — добавил Бинго. — Всъщност за три.

Върху тази страна от въпроса Фреди досега не се бил замислял. Станало му ясно, че има голяма истина в думите на Бинго.

— Знаеш ли, друже — рекъл той. — Май ще трябва да се прибирам вече в Лондон.

— Знам.

— Но тука трябва да свърша няколко неща, няколко много важни неща. Я слушай, ако отпраша за къщи, ще можеш ли после да ми пратиш багажа?

— С удоволствие.

— Благодаря. Няма да забравиш адреса, нали? „Свети Асаф“, Мейфкинг роуд. Кажим им, че си дошъл от мое име за бебето, което така небрежно забравих в кабинета. А сега трябва да тичам да се видя с Мейвис. Тя ще се чуди какво е станало с мене.

Той се метнал на колата и след няколко минути вече влизал във фойето на хотел „Манифик“. Първото нещо, което зърнал, били Мейвис и баща ѝ, застанали край една саксия с палма.

— Охо, здравейте — рекъл той, като се приближил.

— А, Фредерик — обърнал се към него старият Бодзъм.

Не си спомням дали когато ви разказвах за събитията в Ню Йорк, съм ви споменавал, че тогава в един момент Фреди забелязал, че старият Бодзъм има вид на озадачена скумрия. Сега се повтаряло същото.

— Фредерик — продължил старият. — Мейвис ми разказа една твърде неприятна история.

Фреди се чудел какво да отвърне. Взел да нахвърля няколко изречения в главата си за съвременните момичета, за това, че са добри и разумни, макар че приказват много, и че не е болка за умиране, ако изтърсят нещо, чуто в пушалнята, иначе са си екстра, така де, толерантни и с широки възгледи... Тук старият Бодзъм продължил.

— Разказа ми, че си се забъркал с някаква млада дама с руса коса.

— Дебела млада дама с руса коса — Мейвис настояла на точността.

Фреди размахал ръце като семафор.

— В това няма капка истина — викнал той. — Изобщо. Цялата история е силно преувеличена. Мейвис, изненадан съм и огорчен. Бих искал да ми имаш доверие. Доброто сърце струва повече от титлата и вярата в човека — повече от синята кръв — продължил той с въпросната сентенция, която щял да помни до края на живота си, след

като в училище трябвало да я напише двеста пъти за това, че хвърлил смърдяща бомбичка в класната стая. — Казах ти, че изобщо не я познавам.

— Тогава как стана така, че тази сутрин я возеше в колата си по улиците на Брамли? — запитал старият Бодзъм.

— Да — подкрепила го Мейвис. — Точно това искам да знам.

— Това е въпросът — продължавал да бае Бодзъм, — по който бихме искали да бъдем осветлени.

Хвани Фреди в такъв момент и само го гледай — същинска фурия е. Сърцето му се изстреляло нагоре и заседнало в дупката на един от предните му зъби, но нищо в поведението му не подсказвало това. Очите, които вперил в тях, били очите на самата невинност, жестоко обвинена в чудовищно престъпление.

— Кой, аз? — не можел да повярва той.

— Ти — настоял старият Бодзъм.

— Видях те с очите си — додала Мейвис.

Съмнявам се, че в този клуб има някой, който при подобно стечение на обстоятелствата би могъл да се изсмее така безгрижно и весело като Фреди.

— Колко странно. Единствената възможност е в този курорт да има някой, който толкова много прилича на мен, че и най-остроото око да не може да ни различи. Уверявам те, Бодзи — ъъ, искам да кажа лорд Бодзъм, — и тебе, Мейвис, че сутринта бях твърде зает, за да превозвам разни блондинки, да не говорим, че ми се повдига само от мисълта за подобно нещо. Хрумна ми, че ще доставя удоволствие на малкия Уилфред и отидох до „Свети Асаф“ да помоля преподобния Обри Ъпджон да даде на училището свободен следобед. Естествено, няма нужда да ми благодарите. Само го споменавам, за да видите колко абсурдно е това ваше подозрение, че съм се развявал с някаква дебела блондинка в двуместния си автомобил. Преподобният Обри ще ви каже, че разговаряхме с него цяла вечност. След това разговарях с приятелчето Бинго, а след това дойдох направо тука.

Последвало мълчание.

— Странно — рекъл Бодзъм.

— Много странно — съгласила се Мейвис.

Очевидно били смутени. А Фреди тъкмо започвал да изпитва онова приятно чувство, че е отървал кожата на косъм, когато

въртящата се врата на хотела се задвижила като че от някаква неустойма сила и през нея влетяла една импозантна фигура с бледоморав лик, обграден със златни къдрици. Иначе казано, пухкавата блондинка.

— Ух! — възкликнала тя, като мернала Фреди. — Ето те и тебе, душко! Извинете ме за секунда — обърнала се тя към Мейвис и стария, които, като я видели, едва не паднали.

Грабнала Фреди за ръка и го дръпнала настрани.

— Нямах време да ти благодаря. А и дъх не ми беше останал. Татенцето е доста чевръст и може да извади душата на човека, ако го погне с вилата. Какъв късмет, че те срещнах. Моят приятел и аз се оженихме в гражданското веднага след като се разделихме с тебе, и сега ще имаме тука сватбена гощавка. Ако не беше ти, нямаше да стане. Не мога да ти опиша колко съм ти благодарна.

И вярна на принципа, че делата говорят по-добре от думите, тя се метнала на врата му и го целунала нежно и продължително. После отприпкала към тоалетната да си напудри носа, а Фреди останал вкопан на място като настъпен бръмбар.

Не останал обаче твърде дълго в това вкопано положение. След един бърз поглед към Мейвис и стария Бодзъм той търтил да бяга към най-близкия изход. Колкото и бърз да бил тоя поглед, показал му, че това е краят. Старият погледнал Мейвис, Мейвис погледнала стария. После двамата се обърнали и погледнали Фреди. И в очите им имало нещо, което казвало, както вече споменах, че това е краят. Макар да го бива в обясненията, на тоя свят има неща, които не могат да се обяснят, и той разбрал, че това е тъкмо едно от тях.

Ето защо, ако този път годишният ни турнир се беше провел в Брамли-на-морето, нямаше да видите в редиците ни Фредерик Уиджън. Той изобщо не крие, че е приключил веднъж завинаги с проклетото място. Въздухът му бил укрепителен. Ако ще укрепва някого, нека си намери друг, това е. Ето така ми каза той.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.